

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Ι. ΜΑΡΝΙ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΩΝ ΚΗΔΕΙΩΝ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Η κυρία Λεμπρέ: Ψηλή και παχιά. Πεντητάρα. "Υφος και τρόπος πλουσίας άσπης, πού ξεκοκαλιίζει τα έσοδήματά της.

Η κυρία Ζαλόν: Τριαντάρα. Λιγνή, ψηλή, σαγλή, με αιουδέτα άπροσδιόσιση, με ζωμόλο ορθωμένο, με μαλλιά ξεθωριασμένα, με μάτια ξεπλυμένα. Μοιάζει σαν άουρη μπαγάνα!

Η Κλαρίσση Ζαλόν: Κοιτωίκα όχτώ χρονών. Μοιάζει κι αυτή με... μπαγάνα... άουρη όιος.

Ο Άμαξάς (βρωμό πρόσωπο. Γέρος): Της Έταιρίας Κηδεϊών. Γελέο κόκκινο, καπέλλο μονοαμμένο ψηλό, όαχη καμπουροσμένη.

Μπορώ στή έκκλησία της Άρίας Τριάδος, μετά την νεκρώσιμο άκολούθια.

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Θ' άκολούθησετε ός τό νεκροταφείο, κυρία Ζαλόν;

Κα ΖΑΛΟΝ.— Μά...δέν ξερόφ...έχω βλέπετε, και τί μικρή... ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Άχ, ναι, μπαγάνα! *Έλα...Πάμε!...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Νομίζω πως θάπρεπε να έρωθετε.Θά εύχαριστήσετε, μ' αυτό, και την κυρία Κουτώ. Έγώ, τουλάχιστον, θά πάω... Τό θεοσό αυτό ός ένα καθήκον, ένα ιερό καθήκον! *Άς φωνάξουμε κανένα άμάξι. Θά τον θάψουν στο νεκροταφείο της Μονιμάτσης, δέν είν' έτσι;...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Ναι. Μά γιατί δέ μπαίνουμε σε κανένα από τ' άμάξια της κηδεϊας;

ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Ά, ναι, ναι! Σ' ένα μεγάλο μαύρο άμάξι, μαμά!

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Θά σιάσουμε; κάνει πολλή ζέστη. (φωνάζει σ' ένα άμάξι.) Άμαξά! Έμπρός...Είνε μεσημέρι ή ώρα...Τράβα για τό Νεκροταφείο της Μονιμάτσης. Άκολούθησε την κηδεϊά... (Έγκαθίσταται στο βάθος της βικτωρίας. Η κυρία Ζαλόν κάθεται κοντά της και τό κοιτωίκα στή μέση).

ΚΛΑΡΙΣΣΗ (θυμωμένη).—Κοίμας, Κι' έγώ πού έλεγα να μπό σε κανένα μεγάλο άμάξι... Κα ΖΑΛΟΝ.— Δέν περτάζει. Άλλοτε...Κάτσε, τώρα, φρόνιμα, για να μίν ένοχλήσει την κυρία Λεμπρέ.

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— "Ό, δέ μ' ένοχλεί διόλου...Είνε τόσο λεπτή... Έγώ, μάλλον θά σάς στενοχωρώ...Πιάνω ένα σοφό θεση... (Μισρή σιωπή). Δέν μού φάνησε να ήταν και πολυς κόσμος στην έκκλησία... Κα ΖΑΛΟΝ.— Δέ βαρύνεστε...Ούτε έζατό άνθρωποι, καλά καλά... Σάν δέν ντρέπονται λίγο...Στους χορούς, όμως, ξερόν να τρέχουν... Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Έτσι είν' ό κόσμος...Τι θά θέλετε...Η μαϊσρή άλήθεια όμως είνε ότι μισοεί και γι' άλλον λόγο, να μίν ήρθαν πολλοί...Ό καθένας με τις ιδέες του, βλέπετε... Κα ΖΑΛΟΝ.— Άηλαθή; τί;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Νά: ή κουιάδα μου. π.χ... Με κανένα τρόπο δέ θέλησε ναύθη... Κα ΖΑΛΟΝ.— Μήπως δέν της στείλαν άγγελτήριο;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— "Όχι καλέ... Αυτό δά έλειψε... Μά έχει ός άοχή να μίν πηγαίνει ποτέ σε κηδεϊες ανθρώπων πού αυτοκτόνησαν... Κα ΖΑΛΟΝ.— Πού αυτοκτόνησαν; "Όστε ό κ. Κουτώ αυτοκτόνησε;...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Βεβαιότατα.Δέν τό ξεράτε; Κα ΖΑΛΟΝ.— Δέν ήξερα τίποτα.Κι' όστόσο είδα την χήρα του χθές τό βράδυ ή όποία δέν μού ειπε τίποτα... Δέν την ρώτησα όμως κι' έγώ... Κα ΛΕΜΠΡΕ.— *Έ, μά δέν λέγονται εύχαρίστος αυτά τά πράματα. Κα ΖΑΛΟΝ.— Άς είνε. Μπορούσε να τό έμπιστευθεί σε μένα. Και πως αυτοκτόνησε;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Μά με συμπλιμέ, θαροσό, ή με ζάτι παρόμοιο... Δέν θυμάμαι τώρα με τί άζορβός... Όποσδηποτε, τό πήρε τη Δευτέρα τό πρωί, κι' όταν χτύπησε ό ύπηρετής την πόρτα του γραφείου του, κατό τό μεσημέρι, τον βρήκε πού ξεψυχούσε... Κα ΖΑΛΟΝ.— Τι φράζι!

ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Μαμά!

Κα ΖΑΛΟΝ.— Τι είνε;

ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Γιατί πάμε έτσι σιά;

Κα ΖΑΛΟΝ.— Γιατί άκολουθούμε, καθώς βλέπετε, τάλλα άμάξια. (Στή κυρία Λεμπρέ). Κατόπιν, άγαπητή μου κυρία Λεμπρέ, τί συνέβη;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Κατόπιν, ό ύπηρετής... ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Μαμά!

Κα ΖΑΛΟΝ.— Πάλι; Τι θέλεις;

ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Γιατί τό άλογο τό δικό μας έχει νεκρωσμένο στο λαμό ένα τόσο χοντρό κουδούνι;...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Ξερόφ κι' έγώ! Άσε με... Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Είνε παρατηρητικό, βλέπω, τό κοιτωίκα σας. Κα ΖΑΛΟΝ.— Ναι... Μά, είνε καί πρέσβη τρομερά... Αυτό είνε τό μόνο της έλάττωμα. *Όστε λοιπόν, κυρία Λεμπρέ;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Άλλο τίποτα δέν ξερόφ. Φαντάζομαι όμως ότι για ναύτοκτόνηση ή κ. Κουτώ, θάχε τους λόγους του... Κα ΖΑΛΟΝ.— Χορηματιζέ στενοχώριες μήπως;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Προτ' αυτό. Μεγάλες μάλιστα χορηματιζέ στενοχώριες. Άλλά είνε, καθώς λέν, και ζάτι άλλο... Κάποια ιστορία... Πού να σάς τά λέω... (Αίριγντας με τό βλέμμα της Κλαρίσση πού έχει τετωμένα τάτιά της μάσκα). Μιά πολυ βρωμερή ιστορία... Κα ΖΑΛΟΝ.— Δέν είνε δυνατόν! "Ό κ. Κουτώ! Οικογενειάρχης άνθρωπος! Μά αυτό είνε φοβερό!

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Δυστυχώς. Φοβερό, ξεφοβερό, έτσι είνε... Ούτε στιγμή δέ θάθελα ναμουν στη θέσι της χήρας του. Τι να σάς πώ... Άν κατορθώση αυτή και τά παιδιά της, άφο έξεφληθούν τά χροή τους και άφο ζ α ν ο ν ι σ τ ο υ γ — μ'έννοσιε τί θέλω να πώ — κι' όλα τά άλλα να βγούν άπ' αυτή την ιστορία με τό μέποστο λευκό, έ, τί τά θέλετε, θά ζάνο τό σταυρό μου!...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Εδύτωξ πού ή κυρία Κουτώ είνε γυναίκα με αυαλό και θά μπορούση να ξεμπλέξη άπ' αυτόν τον λαβύρινθο. Είνε άντρογυναίκα, εύτυχώς... Άν μού τυχάνε μένα τέτοιο πράγμα θά τρελλανόμουν... Κα ΛΕΜΠΡΕ. (καβλητικά).— "Όχι! Θά συλλογίζοσαστε την κόρη σας! *Όταν κανείς έχει ναναθορήνη παιδιά, δέν του έπιτρέπεται να τρελλαθή. Και ή κυρία Κουτώ έχει τρία άγόρια. Κα ΖΑΛΟΝ.— Τά κακομοίρα! Τι χλωμά πού ήσαν στην έκκλησία. Μού σάγιζαν την καρδιά... Κα ΛΕΜΠΡΕ.— *Έ, βέβαια. Η ζωή τους θάλλάξη τώρα... Κα ΖΑΛΟΝ.— Κι' ήσαν τόσο ήσυχα παιδιά, τόσο καλοαθημένα... Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Πλέον του δόντας! Δέν τους χαλούσαν κανένα χατήρι... Δέν ειχαν παρά να θελήσουν ζάτι, για να τό άποκτήσουν άμέσως... Αυτό είνε κακό. Δέν ανατρέφουν έτσι τ' άγόρια... Άλλοσπε, τό ελεγα πάντοτε έγώ: Οι Κουτώ δέν ξερόν να κυβερνήσουν τό νοικοκυριό τους. Δασκάλες, παραδασκάλες, έξοχές... Έπέταγαν τά λεφτά στο δρόμο... Κα ΖΑΛΟΝ.— Μιλάτε πολυ σωστά. Τά ίδια μού λέει κι' άντρας μου. Κα ΛΕΜΠΡΕ.— "Ό

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Μά με συμπλιμέ, θαροσό, ή με ζάτι παρόμοιο... Δέν θυμάμαι τώρα με τί άζορβός... Όποσδηποτε, τό πήρε τη Δευτέρα τό πρωί, κι' όταν χτύπησε ό ύπηρετής την πόρτα του γραφείου του, κατό τό μεσημέρι, τον βρήκε πού ξεψυχούσε... Κα ΖΑΛΟΝ.— Τι φράζι!

ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Μαμά!

Κα ΖΑΛΟΝ.— Τι είνε;

ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Γιατί πάμε έτσι σιά;

Κα ΖΑΛΟΝ.— Γιατί άκολουθούμε, καθώς βλέπετε, τάλλα άμάξια. (Στή κυρία Λεμπρέ). Κατόπιν, άγαπητή μου κυρία Λεμπρέ, τί συνέβη;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Κατόπιν, ό ύπηρετής... ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Μαμά!

Κα ΖΑΛΟΝ.— Πάλι; Τι θέλεις;

ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Γιατί τό άλογο τό δικό μας έχει νεκρωσμένο στο λαμό ένα τόσο χοντρό κουδούνι;...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Ξερόφ κι' έγώ! Άσε με... Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Είνε παρατηρητικό, βλέπω, τό κοιτωίκα σας. Κα ΖΑΛΟΝ.— Ναι... Μά, είνε καί πρέσβη τρομερά... Αυτό είνε τό μόνο της έλάττωμα. *Όστε λοιπόν, κυρία Λεμπρέ;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Άλλο τίποτα δέν ξερόφ. Φαντάζομαι όμως ότι για ναύτοκτόνηση ή κ. Κουτώ, θάχε τους λόγους του... Κα ΖΑΛΟΝ.— Χορηματιζέ στενοχώριες μήπως;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Προτ' αυτό. Μεγάλες μάλιστα χορηματιζέ στενοχώριες. Άλλά είνε, καθώς λέν, και ζάτι άλλο... Κάποια ιστορία... Πού να σάς τά λέω... (Αίριγντας με τό βλέμμα της Κλαρίσση πού έχει τετωμένα τάτιά της μάσκα). Μιά πολυ βρωμερή ιστορία... Κα ΖΑΛΟΝ.— Δέν είνε δυνατόν! "Ό κ. Κουτώ! Οικογενειάρχης άνθρωπος! Μά αυτό είνε φοβερό!

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Δυστυχώς. Φοβερό, ξεφοβερό, έτσι είνε... Ούτε στιγμή δέ θάθελα ναμουν στη θέσι της χήρας του. Τι να σάς πώ... Άν κατορθώση αυτή και τά παιδιά της, άφο έξεφληθούν τά χροή τους και άφο ζ α ν ο ν ι σ τ ο υ γ — μ'έννοσιε τί θέλω να πώ — κι' όλα τά άλλα να βγούν άπ' αυτή την ιστορία με τό μέποστο λευκό, έ, τί τά θέλετε, θά ζάνο τό σταυρό μου!...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Εδύτωξ πού ή κυρία Κουτώ είνε γυναίκα με αυαλό και θά μπορούση να ξεμπλέξη άπ' αυτόν τον λαβύρινθο. Είνε άντρογυναίκα, εύτυχώς... Άν μού τυχάνε μένα τέτοιο πράγμα θά τρελλανόμουν... Κα ΛΕΜΠΡΕ. (καβλητικά).— "Όχι! Θά συλλογίζοσαστε την κόρη σας! *Όταν κανείς έχει ναναθορήνη παιδιά, δέν του έπιτρέπεται να τρελλαθή. Και ή κυρία Κουτώ έχει τρία άγόρια. Κα ΖΑΛΟΝ.— Τά κακομοίρα! Τι χλωμά πού ήσαν στην έκκλησία. Μού σάγιζαν την καρδιά... Κα ΛΕΜΠΡΕ.— *Έ, βέβαια. Η ζωή τους θάλλάξη τώρα... Κα ΖΑΛΟΝ.— Κι' ήσαν τόσο ήσυχα παιδιά, τόσο καλοαθημένα... Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Πλέον του δόντας! Δέν τους χαλούσαν κανένα χατήρι... Δέν ειχαν παρά να θελήσουν ζάτι, για να τό άποκτήσουν άμέσως... Αυτό είνε κακό. Δέν ανατρέφουν έτσι τ' άγόρια... Άλλοσπε, τό ελεγα πάντοτε έγώ: Οι Κουτώ δέν ξερόν να κυβερνήσουν τό νοικοκυριό τους. Δασκάλες, παραδασκάλες, έξοχές... Έπέταγαν τά λεφτά στο δρόμο... Κα ΖΑΛΟΝ.— Μιλάτε πολυ σωστά. Τά ίδια μού λέει κι' άντρας μου. Κα ΛΕΜΠΡΕ.— "Ό

Άμαξά!... Έμπρός!... Είνε μεσημέρι πια... Τράβα για τό νεκροταφείο της Μονιμάτσης...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— "Ό

z. Ζαλόν μιλεί πολύ λογικά. *Αν ό z. Κουτώ του έμοιαζε, δέν θ' ακολουθούσαμε τώρα την κηδεία του...

ΚΑΑΡΙΣΣΗ.— Μαριά, βραδέμια !... Κα ΖΑΛΟΝ.— Δέν ντρέπεσαι !... Τι προστυχίες είνε αυτές !... Τι θά πη ζ' ή z. Λεμπρέ πού σ' άζούει !...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Έλάτε τώρα, μη τί μαλώνετε... (Στήν Κλαρίσση) Κοίταζε τά μαγαζιά, πουλάκι μου, και τους ανθρώπους πού χαροεταν τή νεζροφόρο... Θά δη: τι θυμορα πού είνε...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Αφήστε την, ζωρία Λεμπρέ... (Στήν Κλαρίσση) Νά μου κάμης τή ζόνη γά κάτσης ήσυχη. *Άλλοιούτιζα θά δηs, Θάθε ή τελευταία φορά πού σέ παίγομαι μαζί μου σέ κηδεία !... (Στήν ζωρία Λεμπρέ) Η ζωρία Κουτώ άραγε θά ξεακολουθήση τό έμπροστί του άνδρόθι !...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Μπά ! Δέν τό πιστεύω ! Πού γά δεχθή τέτοιον πράμα !... Δέν ξέρω άν τό πιστηρήσατε ζ' έσαι αυτό. Δέν βγάξει λέξη ποτέ γιά τό επαγγελία του άνδρόθι τηs... Θάλες κανείς, θεέ μου, πού ντρέπεται γιά τό μαγαζί τών φυλιζών πού είνε ό μακαροίτη; Τι τά θέλετε... *Ο άντρα: μου z' έγω έμαστε άλλοι άνθρωποι... Την ίδια δουλειά μέ τόν Κουτώ έκανε ζ' ό z. Λεμπρέ, ζ' άνωσ αυτό δεν τόν έμπόδισε νά πάρη και παροίνομα άζούη... Η ζωρία Κουτώ όμως τά βλέπει όλα διαφορετικά... Είνε φαντασμένη λιγάκι, έδω πού τά λέμε... Αυτό άλλως τς φάνηζε ζ' άπ' τήν κηδεία... Τι πολυτέλεια !... Τι σπατάλη !...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Πράγματι θά έόδεψε πολλά...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Πολλά, λέει: Είδετα αυτά τά άσημενια μογοροφίματα πού είνε σκορπιωμένα παντού; Ξέρете πόσο στοιχίζου, τό καθένα; Είσοσι φράγκα! Μιλίστα, είσοσι φράγκα! Σας έροπύ: έπιτοέρεται, στη θέση πού βρίσκεσαι, νά πετάη έτσι τά χοίματα !... Σε τί θά τίς χρημεύση αυτό !... Ποίον πάει νά χοροιδέση; ... Δέν πρόκειται μ' αυτά όλα νάναστήση τόν φοροζόν τόν Κουτώ, βέρμια... Ούτε γά κούρη από τόν κόπμο ότι αυτοκτόνησε... Μά ούτε, υποθέτω, μέ τή μεγάλη αυτή σπατάλη, πρόκειται νά κατορθώση νά γεμίση τ' άμάζι, πού είνε, όλα τους, άδεια !... Σάν φτάσουμε στό νεζροταφείο θά δητε πού δεν θάζου άκολουθήσει ούτε τριάντα άνθρώποι !

Κα ΖΑΛΟΝ.— Νά, φράτα είνε στό νεζροταφείο.

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— *Α, ναι... (Στήν Κλαρίσση). Είσαι ευχαριστημένη, μικρούλα μου; (Στό άνδρόθι) Στάσου... Αόπε μου τό νομρό σου... (Κατβαίνει).

ΚΑΑΡΙΣΣΗ. (Τραβώζου: τή μητέρα της άπ' τό μαγιά:— *Έλα, μαμιά... Πάς γρήγορα ζάτο άπ' τά δέντρα... Θάρχισουν...)

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Έλλάξω, τουλάχιστον, νά μην είνε μαζρά ό τάφος τους και ξεποδαριωτόμε...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Είνε στό βιάος του νεζροταφείου... Με την ευχαίρια αυτή μάλιστα, θά πεταχθώ μιά στιγμή νάναίνο ένα κρηί στον τάφο τής μητέρας μου...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Έμένα οι δικοί μου, είνε θαμμένοι στό Πέο Ασαίξ...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Τότε είσθε άκόμη περισσότερο άξιοθαύμαστη πού ήρθατε έως έδω. Έγώ ήρθα γιά ν' άναίνο και τό κρηί. (*Υστερα άπ' ένα άντά: Η z. Ζαλόν γροίξει.)

Κα ΖΑΛΟΝ.—Μά δεν τελείωσαν άκόμα ;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.—Ξέρω z' έγω; Ούφ άδεραφέ. Πάνε z' αυτοκτονοϋν γιά νά βάζου τόν κόπμο σέ μπαλάδες...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Άζούεις... Τι σουζέμο, θεέ μου; Είνε ή z. Κουτώ πού κλαίει. Θά τόν καταβάζου ίσως στον τάφο... Πώς σουζέει αυτή ή γυναιζα. Έντελώς... άκαλαίσθητα...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.—Δέν πιστεύω νά του βγάλου κανένα έπιζήδειο λόγο...

Κα ΖΑΛΟΝ.—Αυτό τουλίψε. Μορρέ μούτρα γιά έπιζήδειο !... *Επειτα ποιός νά τόν άζούη; Δέν είδατε πού σάς τόλεγα; Ούτε πέντε άνθρώποι δεν ακολουθήσαν την κηδεία. Τι τά θέλεις, άγαπητή μου...Αυτό ό z.Κουτώ δεν είνε έπιτήμη στην ζωνιαία.

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Ναι...ναι... Έκαμς καλά ν' αυτοκτονήση !

Κα ΖΑΛΟΝ.— Ξερωθίμοσ ό τόπος !...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Τι λέτε; Φσόγομος νά μεις; Ούφ, πώς βαρέθηζα !...*Ας πηγαίνουμε...Γιατί νά χάσομεράμ; ...*Ε...Θεός σχορρόστον τό μακαροίτη !...

Κα ΖΑΛΟΝ (ήθελε σκωμωμένη).— Θεός σχορρόστον !...

I. Μαρνί

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

*Ένα μίγο βρισκό και με σταματά και σιν έμπνευσμ'νος τέτοια μ' έρωτά ! Πές μου, θέλεις δόξαις πλούτη, ήθασαρούς ; θέλεις μεγαλεία τίλους και σταυρούς ;

Δέν ζηλεύω, μάης τίποτ' άπ' αυτά, μήτε δόξαις θέλω, τίλους και λεφτά. Μ' όσαις εύκολίαις και νά τ' άποκτήσης πρέπει νά δουλεύης γιά νά τά κρατήσης. Έγώ θέλω μόνο, μάης κοινε, νά κοπροκυλιώζω μέσ' στον καφελέ, και τό κράτος τοϋτο, πού τό λέν σακάτικο, νά μου κόβη τακτικό μημρίτικο.

G. Σουρής

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΣΤΕΙΑ

*Ο Βαρούζ και ό Σλοίμ είνε γκαρσόνια σ' ένα ξενοδοχείο μικράς πόλεως τής Πολωνίας. Άπολαμόμενος από τήν άδλία αυτή ζούη ό Βαρούζ άποφασίζει ν' άναχωρήση γιά τήν Άμερική.

Και μιά ήμερα έφυγε άφού ύποσχέθηκε στό Σλοίμ πώς θά του γράρη και ότι μάλιστα θά του γράρη νά πάη z' αυτός άν ή δουλειές του πάνε καλά. *Υστερα από ένα χρόνο, έρχεται τό πρώτο γράμμα από τή Νέα Υόρκη. *Ο Βαρούζ δεν έχει παρόμοια γιάτι άφησε τήν Πολωνία. Περνούν τρία χρόνια χωρίς καμιά είδηση από τήν Άμερική. Και μιά ήμερα φτάνει επί τέλους τό εσχάριστο γράμμα μέ τό ποιο ό Βαρούζ άναγγέλλει ότι έκαμ παρουσία. *Αμέσως ό Σλοίμ πουλάει τά λίγα πραγμάτια του, βγάξει ένα εισιτήριο και φεύγει γιά τή Νέα Υόρκη.

*Όταν ξεμπαραιοήσε έπηγε και εθεύειν στό μέγαρο πού είνε έγκατασταθή ό Βαρούζ, πού είνε ζάμη κολοσσινία περιουσία. *Ο πορτιέρη: διατάζει νά τόν άφήση νά περάση.

— Πέστε στον κύριό σας, τού λέει κενίτος, ότι ό παληός του φίλος Σλοίμ θέλει νά τόν ιδή.

*Ο πορτιέρη: πηγαίνει, άναγορεύει και οδηγεί τόν Σλοίμ ως τό γραφείο όπου είνε έκθρονισμένος ό Βαρούζ. Έκείνος βλέπει από πάνω ως ζάτο τόν δυστυχισμένο φίλο του.

— Ποιός είσθε; τού λέει. Δέν σας άναγνωρίζω, κύριε.

Και φωνάζει έναν ύπηρέτη νά βγάλή έξω τόν παληό του φίλο.

*Ο Σλοίμ έφυγε άτελειμένος και όταν έφθασε στην χορυφή τής σκάλας κάθεται στό κεραλόσκαλο και ξεπαίει σέ λυγμούς.

—Τι έχετε; τόν έροπύ ό ύπηρέτη. Είσθε πολύ δυστυχισμένος ;

— Δέν κλαίω γιά μένα, άπάντησε ό Σλοίμ, αλλά γιά τό κακό πού θά βρη τόν κακοίτη τόν κύριό σας.

— Ποιό κακό ;

— Θά πεθάνη άπόψε ή αύριο τό άγορότερο.

— Τι λέτε κύριε; έρωτήσε τρομαγμένος ό ύπηρέτης.

—Αυτό πού είπα.Θά πεθάνη άπόψε ή αύριο. Έν πάση περιπτώσει φωνάζε με γιά νά του φάλλω μιά εύχη. Νά ή διεύθυνσίς μου.

Και έφυγε. *Ο ύπηρέτης φοβισμένος έπηγε και μετεβίβασε στον κύριό του όλα τά άλλοτσια λόγια του Σλοίμ. *Ο Βαρούζ τάχασε. Έφώναζε άμέσως τόν κακοίτη του και τού είπε.

— Πήγαυνε σ' αυτή τή διεύθυνση νά παραάλεσε τόν κύριο νόρη μαζί σου γιά νά του άγοράση: ένα κουστούμι, ένα πανωφόρι, ένα ζευγάρι παλοΐτια, γάντια και καπέλλο. Και άφού τού τά δόση: πές του ότι ό Βαρούζ περιμένει τό φίλο του Σλοίμ νά ιδιοθούν και νά μιλήσουν.

*Ο κακοίτη: έξετέλεσε τήν έντολή του και σέ λίγο φτάνει πάλι στό μέγαρο του Βαρούζ ό Σλοίμ ντυμένος τής όμαs. *Ο Βαρούζ τόν δέδητσε μέ έγκαρδιότητα. Άρχίζου την κουβέρτα γιά τίς δουλειές τής Άμερικής; και ό Βαρούζ άφού ύποσχέθηκε στό φίλο του μιά καλή θέα, τού λέει :

—Γιά πές μου Σλοίμ. Γιατί είπες στον ύπηρέτη μου ότι θά πεθάνω άπόψε ή αύριο τό πολύ. Μήπως είσθε στά χαρακτηριστικά μου τά σημεία άρρώστειας πού δεν τήν κατάλαβα άκόμη ;

— *Όχι. Δέν είδα τέτοιον πράγμα.

— Τότε λοιπόν; Βγάλε μέ από τήν άνητοιζία σέ παρααλάω.

— Άζουσε, Βαρούζ. Δέν θυμάσαι όταν χοζόταν ό γιατρος στό ξενοδοχείο πού δουλεύαμε z' έβλεπε τί άρρώστους έλεγε όταν έπόζεζο γιά σοβαρή περίοσι. *Ο κακοίτη: θά πεθάνη άπόψε ή αύριο τό πολύ. Δέν με έ ά ν α γ ω ρ ί ζ ε ι...» Λοιπόν έσύ δεν με άναγνωρίζεσ όταν ήρθα. Τι ήθελεs νά συμπεράνω ;

Προζεντηής μιá φορά :

*Ένας μεσίτη συνοικισίων προσπαθεί νά κατανικήτη τους τελευταίους διαταγμούς του πελάτου του Χρισμιάν γιά τήν ζόνη ενός έβραίου.

— Ναι, ναι, άγαπή μου Χρισμιάν, πρόει νά τήν ιδήτε αυτή τή νέα. Είνε όραία, είνε πλουσία και παίξει όραίο πιάνο. Οι γονείς της είνε πολύ καθός πρόει.

*Ο Χρισμιάν πείθειται και τό ίδιο βράδυ πηγαίνει μέ τό μεσίτη στό σπίτι τής ύποψηρίας νόρηs. Τους δέχονται μ' ένθουσιασμό και τους σεβήρου άναφορικά. *Όταν έφυγαν ό μεσίτης είπε στον πελάτη του.

— Δέν έχω δίηνο Χρισμιάν; Είνε πολύ καλό χοροίσι, αί; Είδες z' έκεινο τό άσημενιο σεβρίτιο ;

— Λές νά είνε διζότους ;

— Τίνοs θά είνε ;

— Μπορεί νά τους τό δάνεισε κανένας γείτονας.

— Μή λές κοιταμίσε Χρισμιάν. Ποιός θά δάνεισε άσημενιο σεβρίτιο σέ...τέτοιους άνθρώπους !...

